

אִמַּאי תָּמִים, וְכִי פִיִּסְקֵי פִיִּסְקֵי בְּעֵינָן לִיָּה, דְּאָמַר
תָּמִים, מַהוּ תָּמִים. אָלָא, פְּדֻכְתִּיב, (בראשית יז)

הַתְּהִלָּךְ לְפָנֵי וְהָיָה תָּמִים. אִימְתִי תָּמִים, בְּשַׁעֲתָא (ס"א
בְּאַתְרֵי) דְּאִתְגַּזֵּר, דְּהָא דְּכוּרָא לָא חָוֵי, וְלָא אֲשַׁתְּמוּדַע,
אָלָא בְּהָהוּא אַתְרֵי דְּאִקְרִי תָּמִים. וּמֵאַן אִיָּהוּ, דָּא אַתְּ
קִימָא, דְּבִיָּה אֲשַׁתְּמוּדַע דְּכוּרָא מִן נוֹקְבָא. פְּדֻכְתִּיב,
(בראשית ו) אִישׁ צְדִיק תָּמִים הָיָה. בְּגִינֵי כֶּךָ זָכַר תָּמִים,
דְּאֲשַׁתְּמוּדַע בֵּיהּ הָאֵי שְׂיִפָּא, וְלָא יִסְרֹסֵן לִיָּה.

וְאִי תִימָא, הָא כְּתִיב, (ויקרא ד) נִקְבָּה תְּמִימָה. הָכִי
הוּא וְדָאֵי, כְּמַה דְּאִקְרִי צְדִיק תָּמִים, כֶּךָ אִקְרִי
צְדִיק תְּמִימָה. בְּגִין דְּכֻלָּא, נְטֻלָּא מִנִּיהּ, בְּגִינֵי כֶּךָ,
עוֹלָה דְּסֻלְקָא מִן נוֹקְבָא לְדְכוּרָא, וּמַהֲאֵי אַתְרֵי
וְלַעִילָא, כֻּלָּא הוּא דְּכוּרָא. וּמִן נוֹקְבָא (דף רמו ע"ב) וְלַתְּתָא,
כֻּלָּא הוּא נוֹקְבָא, וְהָא אִוְקִימָנָא.

לשון הקודש

תָּמִים הָיָה. משום כֶּךָ זָכַר תָּמִים, שְׁנוּדַע
 בוֹ אִיבְרָ זֶה וְלָא יִסְרֹסֵן אוֹתוֹ.

וְאִם תאמר, הרי כתוב (ויקרא ד) נִקְבָּה
 תְּמִימָה? כֶּךָ הוּא וְדָאֵי. כְּמוֹ שְׁנֻקְרָא
 צְדִיק תָּמִים, כֶּךָ נִקְרָא צְדִיק תְּמִימָה,
 מִשּׁוּם שֶׁהַכֹּל נְטֻלָּה מִמֶּנּוּ. מִשּׁוּם כֶּךָ
 עוֹלָה, שְׁעוֹלָה מִן הַנִּקְבָּה לְזָכַר,
 וּמִמְקוֹם זֶה וּמִעֵלָה הַכֹּל הוּא זָכַר, וּמִן
 הַנִּקְבָּה וּמִטָּה הַכֹּל הוּא נִקְבָּה, וְהָרִי
 בְּאַרְגָּו.

הַנִּקְבָּה, וּמִשּׁוּם כֶּךָ (ויקרא א) עֲלָה זָכַר
 תָּמִים יִקְרִיבֶנּוּ וְגו'.

לְמַה תָּמִים? וְכִי חֲתִיבוֹת חֲתִיבוֹת
 צְרִיף אוֹתוֹ שְׂאוֹמֵר תָּמִים?! מַה זֶה
 תָּמִים? אָלָא כְּכַתּוּב, הַתְּהִלָּךְ לְפָנֵי
 וְהָיָה תָּמִים. מְתִי תָּמִים? בְּשַׁעֲהַ וּבְמִקּוֹם
 שְׁנֻמּוֹל, שְׁהָרִי הַזָּכַר אֵינּוּ, וְלָא נוֹדַע
 אָלָא רַק בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנֻקְרָא תָּמִים,
 וּמַהוּ? זֶה אוֹת הַבְּרִית, שְׂבָה נוֹדַע הַזָּכַר
 מִן הַנִּקְבָּה, כְּכַתּוּב (שם י) אִישׁ צְדִיק

וְאִי תִימָא, הָכִי נָמִי נּוֹקְבָא דְלְעִילָא. אֵלָא, סִיּוּמָא
 דְּגּוּפָא אַחֲזִי עַל כָּל גּוּפָא דְאִוְהוּ דְכַר, רִישָׁא
 דְּגּוּפָא נּוֹקְבָא, עַד דְנִחִית לְסִיּוּמָא, וְכַד סִיּוּמָא אַתְחֲזִי,
 הָא עָבִיד כְּלָא דְכַר. אֲבָל הָכָא, רִישָׁא וְסוּפָא נּוֹקְבָא,
 דְהָא כָּל תְּקוּנָא גּוּפָא נּוֹקְבָא.

תָּא חֲזִי, חַד רָזָא עֲלָאָה אִית בְּמִלָּה דָא, דְהָא
 חֲמִינָן דִּיעֲקֹב בְּרִיד לְיוֹסֵף בְּגוּ אַחוּהִי, כִּיּוּן
 דְמִנִּי קִדְשָׁא בְּרִיד הוּא אַרְבַּע דְגָלִים בְּשִׁכְנֵתָא,
 בְּתַרִּיסַר שְׁבַטִין לְאַתְתְּקִנָּא בְּהוּ, גָּרַע מְנִיָּהוּ לְיוֹסֵף,
 וְשׂוּי לְאַפְרִים בְּאַתְרֵיהּ. מָאִי מַעֲמָא אֲסַתְלַק יוֹסֵף
 מְנִיָּהוּ. אִי תִימָא בְּגִין חוּבוּי, לָאוּ הָכִי, דְהָא
 זָכָאָה אִיהוּ.

אֵלָא, רָזָא דְמִלָּה, יוֹסֵף רְשִׁימָא דְדְכוּרָא חָוָה,
 דְכַתִּיב בֵּין פּוֹרְתַת יוֹסֵף בֵּין פּוֹרְתַת עֲלֵי עֵין.

לשון הקודש

בתוך אחיו. בין שצוה הקדוש ברוך
 הוא ארבעה דגלים בשכינה, בשנים
 עשר שבטים להתקן בהם, גרע מהם
 את יוסף, ושם במקומו את אפרים. מה
 הפעם הסתלק מהם יוסף? אם תאמר
 משום הטאז - לא כן, שהרי הוא
 צדיק.

אלא סוד הדבר - יוסף הנה רשם של

ואם תאמר, כך גם הנקבה שלמעלה.
 אלא סיום הגוף מראה על כל הגוף
 שהוא זכר, ראש הגוף נקבה, עד
 שיורד לסיום, וכשהסיום נראה, הרי
 עושה הכל זכר. אבל כאן ראש וסוף
 נקבה, שהרי כל תקון הגוף נקבה.

כאן ראה, סוד עליון אחד יש בדבר זה,
 שהרי ראינו שיעקב ברך את יוסף

וּבְתִיב מִשָּׁם רוּעָה אֶבְנֵי יִשְׂרָאֵל, מִתַּמָּן אֶתְּוֹן הֵאֵי אֶבְנֵי
 יִשְׂרָאֵל. אֶבְנֵי, דָּא כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל, וְעֵלָה אָמַר דְּוֹד (תהלים
 קיח) אֶבְנֵי מֵאִסוּ הַבּוֹנִים הָיְתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה. וּבְגִין דְּיוֹסֵף
 אִיהוּ רְשִׁימוּ דְּדְכוּרָא, אֶקְרִי יוֹסֵף הַצַּדִּיק, דְּהָא אִיהוּ
 צַדִּיק וְדָאי, מִשָּׁם רוּעָה אֶבְנֵי יִשְׂרָאֵל.

וּבְגִין דְּכָל תְּקוּנֵי שְׂכִינְתָא אֵינּוּן נוֹקְבֵי, אִסְתַּלַּק
 יוֹסֵף מִתַּמָּן, וְאֶתְמַנֵּי תְּחֻתִּיה אֶפְרַיִם,
 וְאִיהוּ נוֹקְבָא לְתַקּוּנָהּ. וּבְגִין דְּאִיהוּ הָבֵי, אֶתְמַנֵּי
 לְסִטְר מַעְרֵב, אַתְר דְּנוֹקְבָא שְׂרָיָא, וְהָהוּא רְשִׁימוּ
 דְּאִיהוּ דְּכוּרָא, אִסְתַּלַּק מִתַּקּוּנָהּ, בְּגִין דְּאִיהוּ
 עֲלֵמָא דְּנוֹקְבָא, וְלֹא עֲלֵמָא דְּדְכוּרָא, וְכָל תְּקוּנָהּ
 בְּעֵינֵי נוֹקְבֵי.

וּבְגִין כְּדֵי, יוֹסֵף דְּאִיהוּ צַדִּיק, אִסְתַּלַּק מִתַּקּוּנָהּ,
 וְאֶתְמַנֵּי אֶפְרַיִם תְּחֻתִּיה. וְעַל דָּא, פְּלֵהוּ

לשון הקודש

נְקֻבוֹת, הַסְתַּלַּק יוֹסֵף מִשָּׁם וְהִתְמַנֶּה
 תְּחֻתֵי אֶפְרַיִם, וְהוּא נִקְבָה לְתַקּוּנֵיה.
 וּמִשׁוּם שֶׁהוּא כְּדֵי, הִתְמַנֶּה לְצַד מַעְרֵב,
 מְקוּם שְׁשׂוּרָה הַנִּקְבָה, וְאוֹתוֹ רִשָּׁם
 שֶׁהוּא זְכָר הַסְתַּלַּק מִתַּקּוּנֵיה, מִשׁוּם
 שֶׁהוּא עוֹלָם שֶׁל נְקֻבָה וְלֹא עוֹלָם שֶׁל
 זְכָר, וְכָל תַּקּוּנֵיה דּוֹרְשִׁים נְקֻבוֹת.

וּמִשׁוּם כְּדֵי, יוֹסֵף שֶׁהוּא צַדִּיק, הַסְתַּלַּק
 מִתַּקּוּנֵיה, וְהִתְמַנֶּה אֶפְרַיִם תְּחֻתֵי. וְעַל

זְכָר, שֶׁכְּתוּב בֵּן פֶּרֶת יוֹסֵף בֵּן פֶּרֶת עֲלֵי
 עֵינֵי, וְכְתוּב מִשָּׁם רֵעָה אֶבְנֵי יִשְׂרָאֵל,
 מִשָּׁם נְזוּנִית אֶבְנֵי יִשְׂרָאֵל הַזֹּאת. אֶבְנֵי –
 זוּ כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל, וְעֵלֶיהָ אָמַר דְּוֹד (תהלים
 קיח) אֶבְנֵי מֵאִסוּ הַבּוֹנִים הָיְתָה לְרֹאשׁ
 פְּנֵה. וּמִשׁוּם שִׁזְיוֹסֵף הוּא רִשָּׁם שֶׁל זְכָר,
 נִקְרָא יוֹסֵף הַצַּדִּיק, שֶׁהָרִי הוּא וְדָאי
 צַדִּיק, מִשָּׁם רֵעָה אֶבְנֵי יִשְׂרָאֵל.

וּמִשׁוּם שֶׁכָּל תְּקוּנֵי הַשְּׂכִינָה הֵן

תְּרִיסַר שְׁבַטִין, תִּקְוִי שְׁכִינְתָּא אֵינוּן, וְכִלְהוּ בְּעֵינִין
בְּגוּוּנָא דְלַעִילָא, בַּר דְרַגְנָא דְעַדִּיק, דְאִיהוּ עֶבֶד כָּל
שְׁיִיפִין דְכַר, וְלֹא בְעֵי לְאַכְחָשָׁא (נ"א ליה).

נִפְתָּלִי אֵילָה שְׁלַחַה הַנּוֹתָן אֲמַרִי שְׁפַר, הֵיִינוּ
דְכְתִיב, (שיר השירים ד) וּמְדַבֵּרֵךְ נְאוּה, בְּגִין דְקוּל
מְדַבֵּר לִיה לְדַבּוּר, וְלִית קוּל בְּלֹא דַבּוּר. וְהַהוּא קוּל
אֲשֶׁתִּלַּח מֵאַתֵּר עֲמִיקָא דְלַעִילָא, וְשְׁלִיחַ מִקְמִיחַ,
לְאַנְהָגָא לְדַבּוּר, דְהָא לִית קוּל בְּלֹא דַבּוּר, וְלֹא דַבּוּר
בְּלֹא קוּל. וְדָא כָּלֵל דְעָרִיךְ לְפִרְט, וּפִרְט דְעָרִיךְ
לְכָלֵל. וְדָא קוּל נִפְקָא מְדַרוּם, וּמְדַבֵּר לְמַעְרַב, יִרִית
לְתַרִין סְטָרִין. וְדָא הוּא דְכְתִיב, (דברים לג) וְלִנְפֹתָלִי אָמַר
וְגו', יָם וְדַרוּם יִרְשָׁה, לְעִילָא דְכַר, לְתַתָּא נּוֹקְבָא,
בְּגִין כִּדְ נִפְתָּלִי אֵילָה שְׁלֹוּחַה נּוֹקְבָא לְתַתָּא. בְּגוּוּנָא
דָּא דְכַר לְעִילָא, דְכְתִיב הַנּוֹתָן אֲמַרִי שְׁפַר, הַנּוֹתָן
כְּתִיב, וְלֹא הַנּוֹתָנֵת.

לשון הקודש

קול בלי דבור. ואותו הקול נשלח
ממקום עמק שלמעלה, ושלותו מלפניו
להנהיג הדבור, שאין קול בלי דבור,
ולא דבור בלי קול. וזה כלל שצריך את
הפרט, ופרט שצריך את הכלל, וזה קול
שיוצא מדרום ומנהיג את המערב, יורש
לשני צדדים. וזהו שכתוב (דברים א)

בן כל שנים עשר השבטים הם תקונים
של שכינה, וכלם צריכים כמו
שלמעלה, חוץ מדרגת הצדיק שהוא
עושה כל האיברים זכר, ולא צריך
להכחיש [אותו].

נפתלי אילה שלחה הנתן אמרי שפר,
הינו מה שכתוב (שיר ד) ומדברך נאוה.
משום שקול מנהיג את הדבור, ואין

תָּא חַוִּי, מַחֲשָׁבָה רֵאשִׁיתָא דְכֻלָּא, וּבְגִין דְּאִיהִי
 מַחֲשָׁבָה, אִיהִי לְגוּ סְתִימָא וְלֹא אֲתִידַע. כִּד
 אֲתַפְּשֵׁט תַּאי מַחֲשָׁבָה יִתּוּר, אֲתִיָּא לְאַתֵּר דְּרוּחָא
 שְׂרִיָּא, וְכִד מְטִי לְהֵהוּא אֲתֵר אֶקְרִי בִּינָ"ה, וְהָא לֹא
 סְתִים כִּדְקַדְמִיתָא, וְאַף עַל גַּב דְּאִיהוּ סְתִים, תַּאי
 רוּחָא אֲתַפְּשֵׁט, וְאַפִּיק קָלָא, כִּלְיַל מַאֲשָׂא וּמְיָא
 וְרוּחָא, דְּאֵינוּן צָפוֹן וְדָרוֹם וּמְזֵרָח. וְהָא קָלָא, כִּלְיַל
 דְּכָל שְׂאֵר חֵילִין, וְקָלָא דָּא מְדַבֵּר לְדַבּוּר, וְדָא יְהִיב
 מַלְךָ בְּתַקְוָנָא, בְּגִין דְּקוּל אֲשֶׁתִּלַּח מֵאֲתֵר דְּרוּחָא,
 וְאֲתִי לְדַבְּרָא מַלְךָ, לְאַפְקָא מַלְיָן תְּרִיעִין.

וְכִד תְּסַתְּפַל בְּדַרְגִּין, הוּא מַחֲשָׁבָה, הוּא בִּינָה, הוּא
 קוּל, הוּא דַבּוּר, וְכֻלָּא חַד, וְהִיא הִיא מַחֲשָׁבָה,
 רֵאשִׁיתָא דְכֻלָּא, וְלֹא חַוִּי פִּרוּד, אֶלָּא כֻלָּא חַד.

לשון הקודש

שהוא נסתר, רוח זו מתפשטת ומוציאה
 קול כליל מאש מים ורוח, שהם צפון
 דרום ומזרח. והקול הזה כלל של כל
 שאר החילות, וקול זה מנהיג את
 הדבור, וזה נותן דבר מתקן, משום
 שקול גשלה ממקום הרוח, וכא להנהיג
 הדבור, להוציא דברים ישרים.

וכשאתם תפלו בדרגות, הוא מחשבה,
 הוא בינה, הוא קול, הוא דבור, והכל
 אחד. והיא היא המחשבה, ראשית הכל,

למעלה וכו', למטה נקבה. משום כך
 נפתלי אלה שלחה, נקבה למטה. כמו
 זה וכו' למעלה, שבתוב הנתן אמרי
 שפר. הנתן בתוב, ולא הנותנת.

בא ראה, מחשבה ראשית הכל, ומשום
 שהיא מחשבה, היא בפנים נסתרת ולא
 נודעת, כאשר מתפשטת מחשבה זו
 יותר, באה למקום ששורה הרוח,
 וכשמוגיעה לאותו מקום נקראת בינ"ה,
 וזה לא נסתר כבתחלה. ואף על גב

וְקִשְׁוֹרָא חַד, דְּאִיהוּ מַחְשָׁבָה מִמָּשׁ אֶתְקִשֵׁר בְּאִין, וְלֹא
 אֶתְפָּרֵשׁ לְעֵלְמִין, וְדָא הוּא (זכריה יד) ה' אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד.
 וְעַל דָּא, הַנּוֹתֵן אִמְרֵי שְׁפָר כְּתִיב, דָּא גּוֹפָא.

סִיּוּמָא דְגּוֹפָא דָּא, דְּכְתִיב בֵּן פֶּרֶת יוֹסֵף בֵּן פֶּרֶת
 עָלֵי עֵין, אִמְאֵי תְרֵי זְמַנֵּי. אֶלָּא בֵּן פֶּרֶת
 לְעֵילָא. בֵּן פֶּרֶת לְתַתָּא. וְאִמְאֵי לָאו אִיהוּ בֵּן פֶּרֶת
 לְתַתָּא, בְּתַקּוּנֵי מְטְרוֹנִיתָא. בְּגִין דְּבָנוֹת צְעָדָה, לְמַהְיֵי
 עָלֵי שׁוּר, דְּבְעֵיִן בָּנוֹת לְתַקּוּנָהָא וְלֹא בָנִים. כְּמָה
 דְּאֵת אָמַר, (משלי לא) רַבּוֹת בָּנוֹת עָשׂוּ חֵיל וְגו'. רַבּוֹת
 בָּנוֹת עָשׂוּ חֵיל, אֵלִין תְּרִיסַר שְׁבָטִין.

תָּא חַזִּי, מְלֻכוֹתָא קַדִּישָׁא, לָא קַבִּיל מְלֻכוֹתָא
 קַדִּישָׁא שְׁלִימָתָא, עַד דְּאֶתְחַבֵּר בְּאַבְהֵן, וְכַד
 אֶתְחַבֵּר בְּאַבְהֵן, אֶתְבְּנֵי בְנֵינָא שְׁלִימָא מִעֲלָמָא

(דף רמו) עֲלָאָה, דְּאִיהוּ עֲלָמָא דְּדְכוּרָא, וְעֲלָמָא עֲלָאָה
 אִקְרִי שְׁבַע שְׁנִין, בְּגִין דְּכֻלְהוּ שְׁבַע שְׁנִין בֵּיהּ.

לשון הקודש

פֶּרֶת לְמַטָּה בְּתַקּוּנֵי הַמְלֻכָּה? מִשּׁוּם
 שְׁבָנוֹת צְעָדָה לְהִיּוֹת עָלֵי שׁוּר, שְׁאֲרִיכִים
 בָּנוֹת לְתַקּוּנָהָא וְלֹא בָנִים, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר
 (משלי לא) רַבּוֹת בָּנוֹת עָשׂוּ חֵיל וְגו'. רַבּוֹת
 בָּנוֹת עָשׂוּ חֵיל, אֵלוֹ שְׁנַיִם עָשָׂר שְׁבָטִים.
 בְּאֵ רְאָה, מְלֻכוֹת הַקְּדוּשָׁה לֹא מְקַבְּלַת
 מְלֻכוֹת קְדוּשָׁה שְׁלֵמָה עַד שְׁמַתְחַבְּרַת
 בְּאַבוֹת, וְכִשְׁמַתְחַבְּרַת בְּאַבוֹת, נִבְנְהָ

וְלֹא הָיָה פְּרוּד, אֶלָּא הַבַּל אֶחָד וְקִשְׁוֹר
 אֶחָד, שֶׁהֵיא מַחְשָׁבָה מִמָּשׁ שְׁנִקְשָׁרָה
 בְּאִין וְלֹא נִפְרָד לְעוֹלָמִים, וְזֶה הוּא (זכריה
 יד) ה' אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד. וְעַל זֶה הִנְתֵּן אִמְרֵי
 שְׁפָר כְּתוּב, זֶה הַגּוֹף.

סִיּוּם הַגּוֹף, זֶה שְׁכָתוּב בֵּן פֶּרֶת יוֹסֵף בֵּן
 פֶּרֶת עָלֵי עֵין. לְמָה פְּעַמִּים? אֶלָּא בֵּן פֶּרֶת
 לְמַעְלָה, בֵּן פֶּרֶת לְמַטָּה. וְלְמָה אֵינּוּ בֵּן

וְסִימְנִיד (מלכים א' 1) וַיִּבְנֶהוּ שֶׁבַע שָׁנִים, דָּא עֲלָמָא
 עֲלָאָה, וְלֹא כְּתִיב בְּשֶׁבַע שָׁנִים, כְּמָה
 דְּאֵת אָמַר, (שמות לא) כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת
 הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, וְלֹא כְּתִיב בְּשֵׁשֶׁת וּכְתִיב, (בראשית
 ב) אֱלֹהִים תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְּרָאָה, בְּאַבְרָהָם.
 וְאַבְרָהָם, שֶׁבַע יָמִים אֶקְרִי, וּבִיּוֹה אֶתְבְּנִי עֲלָמָא עֲלָאָה,
 (ס"א כְּגִוּוֹנָא דָּא וַיִּבְנֶהוּ שֶׁבַע שָׁנִים) וְאַלְיִן אֶקְרוּן עֲלָמָא דְּכֹוֹרָא

(ס"א וּבִיּוֹה אֶתְבְּנִי עֲלָמָא לְתַתָּא).

כְּגִוּוֹנָא דָּא לְתַתָּא אֵית שֶׁבַע שָׁנִין, רִזָּא דְּעֲלָמָא
 תַּתָּאָה, וְרִזָּא דָּא, דְּכְתִיב, (מלכים א' ה) שְׁבַעַת
 יָמִים וְשְׁבַעַת יָמִים אַרְבַּעַה עָשָׂר יוֹם. דְּכִיּוֹן דְּאָמַר
 שְׁבַעַת יָמִים וְשְׁבַעַת יָמִים, לָא יִדְעֵנָא דְּאַרְבִּיסַר
 אִינוּן. אֲלָא, לְאַחֲזָאָה עֲלָמָא עֲלָאָה, וְעֲלָמָא תַּתָּאָה.

לשון הקודש

שְׁבַעַה יָמִים, וּבִוּוּ נִבְנָה הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן
 וְכִמּוֹ זֶה וַיִּבְנֶהוּ שֶׁבַע שָׁנִים, וְאַלְהֵה נִקְרָאִים
 עוֹלָם הַזְּכָר וּבִוּוּ נִבְנָה הָעוֹלָם שְׁלֵמָהוּ.

כְּמֹו זֶה לְמַטָּה יֵשׁ שֶׁבַע שָׁנִים, סוּד
 הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן, וְסוּד זֶה שְׁכַתוּב
 (מלכים-א ח) שְׁבַעַת יָמִים וְשְׁבַעַת יָמִים
 אַרְבַּעַה עָשָׂר יוֹם. שְׁכִיּוֹן שְׁאָמַר שְׁבַעַת
 יָמִים וְשְׁבַעַת יָמִים, לָא יִדְעֵנוּ שְׁהֵם
 אַרְבַּעַה עָשָׂר? אֲלָא לְהִרְאוֹת עוֹלָם
 עֲלִיּוֹן וְעוֹלָם תַּחְתּוֹן, וְהֵם שְׁבַעַת יָמִים

בְּנִין שְׁלָם מִהָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, שֶׁהוּא עוֹלָם
 הַזְּכָר, וְעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן נִקְרָא שֶׁבַע שָׁנִים,
 כִּי כָל שֶׁבַע הַשָּׁנִים בּוּ.

וְסִימְן לְדָבָר - (מלכים-א 1) וַיִּבְנֶהוּ שֶׁבַע
 שָׁנִים, זֶה עוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וְלֹא כְּתוּב
 בְּשֶׁבַע שָׁנִים, כְּמֹו שְׁנַאָמַר (שמות לא) כִּי
 שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת
 הָאָרֶץ, וְלֹא כְּתוּב בְּשֵׁשֶׁת, וְכְתוּב
 (בראשית ב) אֱלֹהִים תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ
 בְּהַבְּרָאָה, בְּאַבְרָהָם. וְאַבְרָהָם נִקְרָא